

[Anker Lau.]

burde en sådan uretfærdighed kunne klares uden foreningsdannelse og protestdemonstrationer og alt det sædvanlige, vi kender fra andre områder.

I år indeholdt den højtærede statsministers trontale ikke noget om opsparingen, men sagen er formentlig ikke dermed opgivet, og jeg håber, at bemærkningen om, at vi kan vente en kommende skattereform, må indebære en retfærdig placering af de mennesker, som denne sag berører. Det vil være mig kært, om den højtærede statsminister eller finansminister kunne bekræfte dette.

Om sagen kan løses til bunds ad skattevejen, altså ved at nedsætte visse skatter, eller ved at fritage for visse skatter, skal jeg ikke kunne sige, men man vil i alt fald ad denne vej kunne få en højest tiltrængt lettelse, og det vil være et tegn på, at der er noget, der gærer i denne sag, at der nu er skred i sagen, at man måske dog engang kan nå det helt rigtige. Man kan naturligvis diskutere formueskattens berettigelse i det hele taget, det er gjort så ofte. Først beskatter man det, vi tjener, og får vi alligevel noget tilovers, som vi opsparer til det fælles samfunds finansiering, så straffes vi ved en særlig formueskat; og bliver man gammel og skal leve af den lille formue, man har slidt sig til gennem et langt liv, så beskattes man ikke alene af denne formue, men også af renten uden hensyn til, at man sparer samfundet for aldersrente, sygekasse og alle de ting, som folk med en sådan formue ikke har adgang til. Man tvinger med andre ord den slags samfundsgavnlig menneske til at spise deres livs økonomiske resultat op, til at spise en del af samfundets driftskapital op og så håbe, at det slår til, indtil de dør.

Det er ikke underligt, at mange mennesker gør sig visse tanker om, hvordan sådan noget kan klares, og jeg vil for min part fremsætte som en tanke til overvejelse — den har været fremsat af andre —, at man kunne lade en formue på indtil 100.000 kr. være skattefri, i alt fald for mennesker over 65 år. Jeg ville endvidere finde det rimeligt, at den skat, som betales af renteindtægten, formindskes med det beløb, man kunne have fået som aldersrente, hvis man ikke havde sparet op, men havde brugt alle pengene. Jeg mener som sagt ikke, at man løser problemet til bunds på denne måde,

men det er i alt fald en tanke til overvejelse. Jeg har nemlig det ganske bestemte indtryk, at her er noget, vi simpelthen ikke kan være bekendt at lade være med at røre ved. Opsparing er nødvendig og gavnlig, men tilliden til pengeverdien og til, at samfundet ikke straffer de mennesker, der sparer, er en absolut forudsætning for, at den samfundsmæssige dyd, som sparsommelighed er, igen kan komme til ære og værdighed.

Jeg er klar over, at opgaven måske teknisk kan være vanskelig, men jeg er enig med det regeringsblad, der her i København for en tid siden skrev om disse vanskeligheder — jeg vil gerne bede om tilfaldelse til et kort citat —:

„Det er muligt,“ — nemlig, at det er vanskeligt — „men i så fald må man efterlyse et ærligt forsøg på trods alt at skære igennem problemerne. De er vanskelige, men det er før sket, at en gordisk knude er blevet hugget igennem, og måske er det netop i dette tilfælde en resolut, uortodoks løsning, der er påkrævet — og mulig.“

Jeg vil ganske kunne tilslutte mig denne betragtning, og jeg vil henstille så indtrængende, som jeg kan, til den højtærede minister alvorligt at tage sig af denne sag og om fornødent gennem et hurtigt arbejdende udvalg eller en kommission, hvad man nu vil, at få sagen undersøgt til bunds og få den overvejet, så at der kan tages fornødent hensyn dertil, når forslag til den bebudede skattereform bliver lagt på rigsdagens bord.

Bøgholm: Det er utvivlsomt en af svaghederne ved dansk parlamentarisme, at forhandlingerne her i salen ikke længere har samme betydning og ikke længere synes at påkalde samme interesse som tidligere. Der er ligesom kommet noget stift over systemet. De store debatter består altfor ofte i, at partiernes ordførere redegør for partiernes stilling, medens selve lovdebatten bliver skudt i baggrunden.

Den offentlige opinion er i demokratiet resultatet af meningernes brydning, men den foregår i altfor ringe grad i denne sal, og interessen for rigsdagens arbejde lider utvivlsomt derved. Finanslovdebatten bør ikke mindst efter indførelsen af spørgetimen kunne give mulighed for, at betydningsfulde spørgsmål, der måske ikke direkte knytter sig til et lovforslag eller en